

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **A. Y.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2007, č. j. OAM-700/VL-07-12-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 8. 2008, č. j. 29 Az 84/2007 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud její žalobu zamítl s tím, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a v souladu se zákonem.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká, že se dostatečně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou obsahem spisu a které vyšly v daném řízení najevo. Žalovaný podle jejího názoru porušil § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. povinnost zjistit přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále povinnost vycházet účastníkovi vstříc. Žalovaný také nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí a nevedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Žalovaný i soud se omezili pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování.

Podle stěžovatelky jsou v jejím případě splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, případně alespoň doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona. Poukazuje na to, že byla spolu s manželem pronásledována policií z náboženských důvodů, neboť praktikovala čistý islám. Policie manželovi stěžovatelky vyhrožovala a nutila jej ke spolupráci. Tyto praktiky by se nepochybně opakovaly i po návratu do Kazachstánu. Registrace náboženského společenství, jehož je stěžovatelka členkou, by pak znamenala popření principů víry, kterou hlásá. Stěžovatelka také odkazuje na čl. 18 Všeobecné deklarace lidských práv a svobod, jejímž signatářem Kazachstán je, podle něhož má každý právo na svobodu

myšlení, svědomí a náboženství. Státní moc tak nemůže zasahovat do zásadních myšlenek a principů náboženství, což se v Kazachstánu děje. Podle informací zastupitelského úřadu ČR v Alma-Atě, které žalovaný použil jako podklad pro jiná rozhodnutí o azylu kazašských občanů, avšak v případě stěžovatelky tak neučinil, je plnění zákona o svobodě vyznání od ledna 2006 tvrdě prosazováno zejména Výborem národní bezpečnosti, jehož úředníci jsou prý oprávněni vykonat zcela bez ohlášení domovní prohlídky v místech, kde se na základě udání mají konat obřady neregistrovaných náboženských hnutí. Soud ani žalovaný nevzali v úvahu, že je takový postup v rozporu s právem na ochranu soukromí a obydlí podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný pochybil pokud zmíněné informace nevzal jako podklad pro rozhodnutí v této věci.

Dále stěžovatelka zdůrazňuje, že se soud ani žalovaný dostatečně nevypořádali s pojmem „nedůvodné“, přičemž bez jeho jasné definice není možné s jistotou dospět k závěru, že Kazachstán patří k bezpečným zemím. Soud se nevypořádal ani s tím, zda je Kazachstán bezpečnou zemí původu ve vztahu k tvrzením stěžovatelky vztahujícím se k § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a ani s definicí pronásledování podle § 2 odst. 7 citovaného zákona. Neuvedl též, proč tak neučinil a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Stěžovatelka také nesouhlasí s krajským soudem v tom, že její obtíže nelze zahrnout pod pojem pronásledování podle § 2 odst. 5 zákona o azylu. Stěžovatelka se domnívá, že její obtíže pod tuto definici spadají, což vyplývá jak z výše zmíněné informace zastupitelského úřadu, kterou žalovaný nepoužil, tak z jiných dostupných zdrojů, které však žalovaný rovněž nevzal v potaz. Např. ze zprávy norské zpravodajské agentury Forum 18, kterou žalovaný použil v jiných řízeních a její obsah mu tak byl znám, vyplývá, že přijetím nových zákonů o extremismu a národní bezpečnosti v roce 2005 došlo v Kazachstánu z legislativního hlediska ke značnému zhoršení situace v oblasti náboženské svobody a „*povinná registrace činí zaktování svobody vyznání v ústavě jen prázdnou literou*“. Stěžovatelka má tak za to, že jí měl být udělen humanitární azyl, případně doplňková ochrana a navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že jak svoje rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu považuje za vydaný v souladu se zákonem. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Závěrem pak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Pokud jde o námitky na porušení § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 správního řádu, zdejší soud je nepovažuje za věcně projednatelné. V námitkách kasační stížnosti totiž musejí být vymezeny jak skutkové, tak i právní důvody, pro které stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Správně vymezenou námitkou však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál. Ve vztahu k bodům žalobním to dovodil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, dostupném na www.nssoud.cz.

Předtím, než mohl Nejvyšší správní soud vážit důvodnost ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel se zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Pokud jde o údajnou náboženskou perzekuci v Kazachstánu spočívající v registrační povinnosti církví a náboženských společností, je třeba poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí se soud ztotožnil se závěrem, že požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej proto považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud se požadavku registrace osoba nepodřídí, vystaví se oprávněné pozornosti státních orgánů.

Rovněž možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval ve svých předchozích rozhodnutích (viz např. rozsudek ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, www.nssoud.cz, kde soud dospěl k závěru, že z jiných, než v citovaném ustanovení uvedených, důvodů nelze doplňkovou ochranu udělit).

Ani námitku ohledně skutečnosti, že nebyly v řízení před správním orgánem použity některé stěžovatelkou specifikované zprávy (např. zpráva norské agentury Forum 18), nepovažuje soud za způsobilou k věcnému projednání. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, www.nssoud.cz, plyne, že nelze ministerstvu vyčítat, že nepoužil tu či onu konkrétní zprávu o zemi původu. Nikdy totiž nelze vycházet ze všech dostupných zpráv, postačí, když jich ministerstvo shromáždění dostatečné a vyvážené množství s důrazem na zprávy, které pojednávají o klíčových okolnostech vztahujících se k posuzovanému případu. Nad tento rámec lze uvést, že ve spise se nacházejí hned čtyři zprávy o zemi původu a jsou sestaveny tak, aby se informace v nich obsažené co nejvíce dotýkaly právě svobody konfese v Kazachstánu. Rovněž nad rámec námitek lze uvést i to, že ze zprávy agentury Forum 18, které se stěžovatelka dožaduje, by nevyplynulo nic, co by mělo změnit její postavení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, www.nssoud.cz, je tato zpráva shrnuta tak, že pokud jde o reálnou situaci v oblasti svobody vyznání, nedošlo přijetím nových zákonů k žádnému závažnému zhoršení. K eventuálnímu utiskování věřících v Kazachstánu nedochází na přímý příkaz ústředních orgánů.

Poukazuje-li pak stěžovatelka na splnění podmínek humanitárního azylu, tak i touto námitkou se zdejší soud zabýval již dříve (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz) a vždy dospěl k závěru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo.

Konečně nelze mít věc za přijatelnou ani z důvodu namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud se totiž vypořádal s tím, proč považuje Kazachstán za bezpečnou zemi a proč se nedomnívá, že stěžovatelka byla pronásledována (ve všech těchto věcech podepřel své závěry zprávami o zemi původu). Napadené rozhodnutí krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelné ve smyslu, jakým tuto vadu Nejvyšší správní soud definoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně

nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu